

18de JAARGANG, NR. 335
30 MAART 2020

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWS**
5 JAZZ OP PAPIER
6 JAZZ OP DE PLAAT
 Braskiri, Monika Hoffman,
 Pericopes+1, Jetse de Jong,
 Jan Verwey, Michiel Braam e.a.

EN VERDER ONDER MEER:

- 11** Cab Calloway (Erik Marcel Frans)
16 Tien essentiële pianoplatten

NR. 336 KOMT 20 APRIL UIT

16,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2020

NIEUWS

Hoofdsponsor Breda Jazz Festival tekent vijf jaar bij

Bierbrouwerij AB InBev heeft voor vijf jaar bijgetekend als hoofdsponsor van het Breda Jazz Festival. Nog vorig jaar luidde de organisatie de noodklok over de financiële situatie, omdat de reserves te laag werden. Toen werd bezoekers onder het motto 'een piek voor de muziek' met succes om een vrijwillige bijdrage voor het gratis toegankelijke evenement gevraagd. Het Breda Jazz Festival krijgt subsidie van de gemeente en horecaondernemers sponsoren het evenement, maar meer sponsors zijn welkom, zegt woordvoerder Hanneke Griffioen 12 maart in dagblad BN De Stem: "Hoe meer sponsorinkomsten, hoe meer mogelijkheden op het gebied van de programmering." Door de coronacrisis gaat het festival dit jaar niet door.

Geldgebrek nekt Goois Jazz Festival

Omdat de sponsoring tekortschoot is er voor het eerst in 35 jaar geen Goois Jazz Festival in Spant! Bussum gehouden. Het festival werd al die tijd georganiseerd door Kiwanis Naarden. De opbrengst werd na afloop aan een goed doel gegeven. Theater Spant! betaalde altijd de kosten van de techniek, maar stopt daarmee. Hierdoor was het festival financieel dit keer niet haalbaar. Pieter Kwak, voorzitter van de jazzcommissie van Kiwanis, hoopt volgend jaar een doorstart te kunnen maken. Het festival stond in de planning voor 21 maart 2020 en trok in het verleden telkens tussen de duizend en vijftienhonderd bezoekers.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BEURS JAZZAHEAD! 2020 GAAT NIET DOOR

Netwerken tijdens Jazzahead! 2019. (Foto: Jörg Sarbach).

De vijftiende editie van het jaarlijkse beurs-, concert- en netwerkevenement Jazzahead! gaat niet door. Dit om verspreiding van het coronavirus tegen te gaan. Jazzahead! zou van 17 tot en met 26 april in Bremen plaatsvinden.

De organisatie heeft nog gekeken of uitstel tot in de zomer mogelijk was, maar dat bleek geen reële optie. De volgende Jazzahead! is nu van 29 april tot en met 2 mei 2021. Canada, het partnerland van dit jaar, wordt ook weer partnerland van de editie 2021. Alle voor de showcases 2020 geselecteerde bands, zullen volgend jaar optreden.

Jazzahead! trok vorig jaar ruim achttienduizend bezoekers uit 64 landen. Zo'n 3.400 van hen namen deel aan het beursgedeelte. De overige bezoekers bezochten de diverse concerten in het beursgebouw en de binnenstad van Bremen. Ook voor 2020 werd een bezoekersaantal in de genoemde orde van grootte verwacht. Sinds de start van het evenement vijftien jaar geleden, is het aantal bezoekers jaarlijks gestegen.

CORONABERICHTEN

Coronacrisis zet streep door Jazz in het Dorp (Amstelveen)

De zevende editie van Jazz in het Dorp, die op 23 augustus in Amstelveen zou worden gehouden, gaat niet door. De belangrijkste reden hiervoor is de onzekerheid door de coronacrisis. De sponsors van het festival, met name de horeca en toeleveranciers, zijn hierdoor terughoudend. Ook kunnen de organisatoren nu niet bijeenkomen om zaken te regelen. Het festival komt, als het aan de organisatoren ligt, in 2021 terug.

Warren Byrd en Saskia Laroo. (Persfoto)

Saskia Laroo geeft concerten vanuit haar keuken

Trompettist Saskia Laroo en toetsenist Warren Byrd gaven 20 en 27 maart vanuit hun keuken een concert van 45 minuten dat via internet bekeken kon worden. Dit om inkomsten te verwerven nu hun optredens zijn afgezegd en ze 'ineens zonder inkomen zitten'. De optredens waren te zien via Facebook. Kijkers konden een donatie doen, zodat de twee in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

Kijk het concert van 20 maart terug:
<https://youtu.be/zi4V202TWH4>.

Metropole Orkest streamt concerten

Sinds 18 maart worden op woensdag, vrijdag en zondag concerten van het Metropole Orkest gestreamd via Facebook en de eigen website mo.nl/live. Het betreft nieuw, oud, nationaal en internationaal materiaal uit het archief. Tot nu werden concerten uitgezonden van het orkest met bassist Richard Bona (2013), zangeres Kandace Spring (2017) en het duo Reinier Baas (gitaar) & Ben van Gelder (sax). De streams starten om 20.30 uur en op zondag om 16.00 uur. Alle optredens van het Metropole Orkest zijn geschrapt.

Bart Wirtz geeft miniconcert vanuit raamkozijn huis

Door de coronacrisis gedwongen thuiszittend gaf saxofonist Bart Wirtz maandag 16 maart een miniconcert vanuit het raam van zijn Leidse huis. Het was een verzoek van zijn bureaus, waaraan Wirtz graag voldeed toen die dag de zon scheen. "Even wat leven naar buiten blazen", aldus Wirtz op de website van RTV West.

"Bij mij achter zijn veel studentehuizen. Langzaam zag ik studenten uit hun bed kruipen om te komen kijken. Na afloop klonk applaus en gejoel." Ook Wirtz heeft geen optredens meer: "Komende week (16 – 22 maart; red.) zou mijn drukste week van het jaar zijn, maar alles is afgezegd. Zonder geld wordt het pittig." Bart Wirtz is organisator van Jazz in de Kamer, een reeks concerten in Leidse huiskamers, waarvan de zesde editie donderdag 12 maart vanwege het virus niet door kon gaan.

Amerikaans videolog steunt gedupeerde jazzmusici

Op initiatief van onder anderen Howard Mandel heeft de Amerikaanse Jazz Journalists Association op 15 maart het videolog 'Jazz On Lockdown: Hear It Here' geopend. Daar kunnen video's geplaatst worden van jazzmusici van wie optredens uitgesteld zijn of afgelast. De eerste bijdrage betreft de in Spanje woonachtige saxofonist Marcelo Peralta, die voor zover bekend de eerste door corona gevelde jazzmusicus is. In elke bijdrage wordt aangegeven hoe de desbetreffende musicus financieel gesteund kan worden. Eenieder kan een bijdrage leveren.

Info: <https://news.jazzjournalists.org/category/jazz-on-lockdown/>

Honderdduizend euro coronaschade voor Yuri Honing

Om zijn nieuwe album 'Bluebeard' te promoten zou saxofonist Yuri Honing op 20 maart in het Bimhuis met zijn kwartet het eerste van zeventien concerten geven. Ook optredens in Australië en Indonesië maakten deel van de reeks uit. Vanwege de coronacrisis werden alle concerten afgezegd. Dat kost hem zo'n 100.000 euro, zegt Honing 19 maart op NRC.nl: "Lichtontwerp en -aankoop, concertposters in Rotterdam, Utrecht en Amsterdam, uitkoopsummen van de binnen- en buitenlandse concerten, de vliegtickets, misgelopen albumverkoop en nog wat dingetjes. We zitten snel aan een ton."

Jazz Night Express rijdt niet

De Jazz Night Express rijdt dit jaar niet. De speciale nachttrein van Rotterdam naar Berlijn en terug, met jazzmuziek aan boord, zou 3 juli vertrekken. Door de coronacrisis stagneert de kaartverkoop volledig en daarom is besloten de reis een jaar uit te stellen. In 2021 zal de trein weer gaan rijden (2 juli heen; 4 juli terug) met hetzelfde programma als dit jaar gepland was. Daarop stonden onder meer het Benjamin Herman Trio en Bruut!.

Meer Jazz annuleert alle concerten tot september 2020

Stichting Meer Jazz schrapt tot september alle concerten in Nieuw Vennep en Hoofddorp. Onder meer het jaarlijkse Meer Jazz Festival (5 en 6 juni 2020) gaat niet door. De International Big Band Competition (IBBC) krijgt op 28 november een afgeslankte vorm. Alleen orkesten uit Nederland mogen deze keer meedoen.

Pianist Mike Longo aan coronavirus overleden

Pianist Mike Longo is op 22 maart in New York aan het coronavirus overleden. Hij was 83 jaar oud. Longo was gedurende lange tijd muzikaal leider bij formaties van trompettist Dizzy Gillespie. Hij is onder meer te horen op het Gillespie-album 'Swing Low, Sweet Cadillac'. Een live-album op het label Impulse!

CORONABERICHTEN

Amerikaanse jazzclubs gesloten

Vanaf medio maart zijn door de opmars van het coronavirus ook de jazzpodia in de VS gesloten. Aan de oostkust sloten onder meer de New Yorkse clubs Smalls en Mezzrow op 17 maart voor onbepaalde tijd de deuren: "I am sorry to announce that Smalls and Mezzrow as of 9 AM Tuesday, by the decree of the supreme powers, (that we must obey OR ELSE), we will be closed for an undetermined amount of time. Thank you to all the fans and supporters through the years. We face the future and hope to see you again soon", aldus bedrijfsleider Spike in een e-mail van Smalls. Hij roept musici op het virus te lijf te gaan: "This music is so important right now for just its HEALING properties. Musicians - you are the doctors, go heal this virus. Kill the fear virus with music." Aan de westkust melden onder meer het SF Jazzcenter (San Francisco), de Bluewhale (Los Angeles) en de Catalina Jazz Club (Los Angeles) op last van de gouverneur van Californië vanwege het virus tot 11 mei te zijn gesloten.

Jazzmusici laten van zich horen via het internet

Steeds meer musici, onder wie pianist Fred Hersch en zangeres Cécile McLorin Salvant, geven internetconcerten via Facebook en andere platforms. Kijkers kunnen gratis inschakelen, maar wordt in veel gevallen wel om een geldelijke bijdrage gevraagd. De New Yorkse organisatie **Jazz at Lincoln Center** heeft een pagina geopend, waarop deze internetconcerten kunnen worden vermeld. De gids wordt regelmatig bijgewerkt.

Kijk hier: <https://bit.ly/2y2mN9c>

Ook de Duitse publieke omroep **NDR** heeft een platform gecreëerd voor musici (en andere kunstenaars) die via het internet van zich willen laten horen. 'Kultur trotz Corona' heet het. Sommige geplaatste kunstuitingen worden ook op televisie of radio uitgezonden. Ingolf Burkhardt, bugelist van de NDR Big Band, maakt in een video een statement met zijn versie van 'What a wonderful world'.

Kijk hier: <https://bit.ly/3ae7PLy>

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

JAZZFESTIVALS MEI GEANNULEERD

Het Nederlandse kabinet heeft 23 maart alle bijeenkomsten, samenkomsten en evenementen tot 1 juni 2020 vanwege het coronavirus verboden. Dit betekent dat alle geplande jazzfestivals van mei komen te vervallen. Dat zijn onder meer het:

FESTIVAL TROMMEL,

Aartswoud, 2 mei 2020

AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL,

Amersfoort, 14 tot en met 17 mei 2020

PIET WEZEPOEL JAZZFESTIVAL,

Voorschoten, 16 mei 2020

RED LIGHT JAZZ,

Amsterdam, 29 tot en met 31 mei 2020

JAZZ IN DUKETOWN

Den Bosch, 29 mei tot en met 1 juni 2020

MUSIC MEETING

Nijmegen, 30 mei tot en met 1 juni 2020

BREDA JAZZ FESTIVAL

Breda, 30 mei tot en met 2 juni 2020

Mogelijk worden sommige geannuleerde festivals op een later tijdstip dit jaar alsnog gehouden.

De volgende twee Belgische festivals gaan wel door (info 29/3):

Nathalie Lories (rechts) en Tineke Postma spelen tijdens het komende Brussels Jazz Weekend. (Foto: Jacky Lepage)

JAZZ A LIÈGE

In acht theaters in Luik
14 tot en met 17 mei 2020

(<http://www.jazzaliege.be>)

Met onder anderen: Seed Ensemble, Binker Golding Band, Ashley Henry, Ibrahim Maalouf, Eric Legnini, Robin McKelle, Theo Croker, Igor Gehenot, Shabaka and the Ancestors, Stacey Kent, Randy Brecker, Julian Lage en Erik Truffaz.

BRUSSELS JAZZ WEEKEND

Diverse locaties, Brussel
29 tot en met 31 mei 2020

(<http://www.brusselsjazzweekend.be/>)

Met onder anderen: Matthias Van den Brande: Opus#1, Bert Joris Trio & Kurt Van Herck, Brussels Jazz Orchestra (met Tutu Puoane), Nathalie Lories/Tineke Postma/Sam Gerstmans, Hendrik Lasure - Warm Bad en Tripod XL.

CORONABERICHTEN

Herbie Hancock op het North Sea Jazz Festival 2010. (Foto: Joke Schot)

All-Star Global Concert

International Jazz Day geschrapt

Het jaarlijkse All-Star Global Concert ter gelegenheid van de International Jazz Day op 30 april komt dit jaar te vervallen. Vanwege de coronacrisis hebben de Zuid-Afrikaanse autoriteiten een stokje gestoken voor het evenement dat in Kaapstad zou plaatsvinden. Wel gaat op 30 april de International Jazz Day door. Er komt een alternatief in de vorm van een aantal interactieve activiteiten op internet, onder meer in de vorm van gratis webcasts. **Herbie Hancock**, initiator van de International Jazz Day, juicht dit toe: "Now more than ever before, let's band together and spread the ethics of Jazz Day's global movement around the planet and use this as a golden opportunity for humankind to reconnect especially in the midst of all this isolation and uncertainty." De International Jazz Day vaart onder de vlag van VN-organisatie UNESCO en wordt sinds 2011 gehouden. Nadere informatie over de alternatieve virtuele jazzdagactiviteiten is te vinden op <https://jazzday.com/>.

CITAAT

"Kultur ist nicht ein Luxus, den man sich in guten Zeiten gönnt, sondern wir sehen jetzt, wie sehr sie uns fehlt, wenn wir für eine gewisse Zeit auf sie verzichten müssen."

**Monika Grütters,
Minister van Cultuur van Duitsland**

Jazzmusici spelen voor verpleeghuisbewoners

Saxofonist Arthur Heuwekemeijer, pianist Dirk Balthaus en bassist Felix Hildebrand gaven 22 maart een buitenconcert voor de bewoners van twee Gooise verpleeghuizen. Aangezien ze tot binnenblijven waren gedwongen, volgden ze het concert vanaf hun balkons. Het trio begon bij de Beukenhof in Loosdrecht, waar de moeder van Heuwekemeijer sinds kort verblijft: "We willen met onze optredens de eenzaamheid van ouderen in deze tijd van het coronavirus een beetje ondervangen." Daarna werd verkast naar de binnentuin van Gooiers Erf in Hilversum. De drie speelden geen jazz, maar een programma met Hollandse evergreens als 'Aan de Amsterdamse grachten' en 'Telkens weer'. (bron: Noord-Hollandse Dagblad, 23 maart)

Leiden Jazz Award verplaatst

Het concours Leiden Jazz Award 2020 is verplaatst van 22 maart naar 7 juni 2020.

U vindt ons ook op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

OVERLEDEN

Ray Mantilla, 21 maart 2020 (85)

Amerikaans percussionist. Werkte samen met fluitist Herbie Mann, drummers Max Roach (waaronder het percussie-ensemble M'Boom), Art Blakey, Dizzy Gillespie en vele anderen. Ook met eigen combinaties.

Danny Ray Thompson, 12 maart 2020 (72)

Amerikaans baritonsaxofonist, speelde daarnaast altsax, fluit en fagot. Vrijwel alleen bekend van zijn bijdragen aan de band van Sun Ra, 1967-1989 en vanaf 2002. Was nog lid van de band in 2008 tijdens de opnamen van een optreden in Tilburg: 'Live At The Paradox'.

Bill Smith, 29 februari 2020 (93)

Amerikaans klarinettist, vrijwel alleen bekend van zijn bijdragen aan het octet van Dave Brubeck, 1948-1950. Incidentele optredens in diens kwartet ca. 1960. Verbleef in Italië de eerste helft van de jaren zestig en de laatste jaren van de jaren zeventig. Als klassiek componist bekend onder de naam William O(vert)on Smith. (JJM)

JAZZ OP PAPIER

STRIDE

Derek Collier.
Superstride : playing jazz in all the keys! : a biography and discography of Johnny Guarnieri.
 New Orleans : Jazzology Press, 2019.
 XVI, 253 pag. : ill., muz.
 ISBN 978-0-9638890-1-0 hardc. met stofomslag.
 Prijs: 29 euro.

Johnny Guarnieri speelt 'In a mist':
<https://bit.ly/2xkj5HJ>

Johnny Guarnieri, een nazaat van de Italiaanse vioolbouwersfamilie, kennen we van zijn sprankelijke pianopartijen in de opnamen met Lester Young (in 1943/44 op Keynote en Savoy) en andere grote tenoristen als Coleman Hawkins, Ben Webster en Don Byas.

Vier jaar eerder had hij zijn bijdragen geleverd aan het sextet van Benny Goodman en de Gramercy Five van Artie Shaw. Overigens had die laatste verbintenis hem wegens zijn verrichtingen op klavecimbel wel publiciteit opgeleverd, maar muzikaal gezien had hij Shaws verzoek beter naast zich neer kunnen leggen.

In zijn spel was misschien weinig structuur te ontdekken en zijn soli waren weliswaar lichtvoetig, maar doorzichtig en fantasierijk. En hij begeleidde attent en voedend. Hij was thuis in boogiewoogie (in Grand Slam bij Goodman) en stride, we hoorden wendingen à la Earl Hines en slierten Art Tatum. Onder critici leverden deze eigenschappen hem de benaming op van een 'stilistisch kameleon', maar bij menige pianoliefhebber stond hij in hoog aanzien.

Er volgden nog vele kantjes en optredens van allerlei aard, tot hij ons in de jaren zeventig verraste met een reeks soloplaten, helaas op weinig courante verzamelaarslabels: in 1973 met 'Plays Harry Warren' (op Jim Taylor Presents) en in 1976 met 'Superstride' (op Taz Jaz). En dan blijkt dat hij zich had ontpopt als een ware stridepianist. Voor zichzelf was hij dat altijd al, in navolging van zijn grote voorbeelden Fats Waller en diens leermeester James P. Johnson - in die volgorde.

Het is die laatste plaat die de Britse liefhebber Derek Collier (1926) tot zijn favoriete opname rekent en die hem tevens de titel verschafte van een boek dat hij aan de pianist wijdde. Colliers verdienste is dat hij in zijn artikelen aldoor aandacht heeft gehad voor oudere, tamelijk onbekende muzikanten. Samen met Bert Whyatt bundelde hij die in Chicago Jazz: The Second Line (Edinburgh: Hardinge Simpole, 2018). Op zijn naam staan verder gecombineerde bio-discografieën van pianist Jess Stacy en pianist-hoornist Dick Cary. En nu was dan Johnny Guarnieri aan de beurt.

De man leidde bepaald geen liederlijk leven en zijn verhaal is in essentie eigenlijk al verteld in het interview zoals gepubliceerd in het boek Stride van John Fell en Terkild Vinding (Scarecrow Press, 1999). Wat Collier heeft gedaan is het inlassen van elke snippet met informatie over Guarnieri's doen en laten: zijn engagements, tournees, plaatsessies. Dat leidt herhaaldelijk tot dubbelvermeldingen en vrijwel gelijklopende citaten over dezelfde gebeurtenis. De vele opsommingen van al de 'gigs' doen afbreuk aan de continuïteit van het lezen.

Over zijn leertijd krijgen we hier en daar nog wat oorspronkelijke 'inside'-informatie. Zo beweert iedere pianist immer dat je in alle toonaarden moet kunnen spelen. De praktijk is echter dat het maar bij een aantal blijft; bij stride pianisten zijn dat die van bijvoorbeeld as, des, ges (de zwarte toetsen dus) en wel omdat je pink dan de basnoten beter kan raken (pag. 7).

Johnny had kleine handen, reden waarom hij de afstand tussen de duim en de pink probeerde op te rekken door ze om de hoek van de tafel in één rechte lijn te krijgen (pag. 9).

De eigenlijke biografie beslaat ruim honderd pagina's, de discografie, die uitermate goed verzorgd is, zo'n zeventig. De resterende ruimte is volgestopt met alle mogelijke bijlagen en aanhangsels: een korte beschouwing van het werk op de plaat, lijsten van zijn tournees en festivals, zijn composities en zo meer. Voor een paar bijdragen zijn anderen ingeschakeld, zoals pianist Dick Hyman voor een analyse van Johnny's interpretatie van 'Ain't Misbehavin'' anno 1983. (zie: <https://bit.ly/2WDIaYJ>)

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

MICHEL BRAAM

El XYZ De Son Bent Braam

Braam Records

Bezetting:

Michiel Braam (piano, composities),
 Angelo Verploegen en Joël Botma (trompet),
 Ilja Reijngoud en Jeroen Verberne (trombone),
 Efraim Trujillo (sopraansax, klarinet, fluit),
 Bart van der Putten (altsax),
 Frank Nielander (sopraan- en tenorsax),
 Jesse Schilderink (tenorsax),
 Aty de Windt (baby bas),
 André Groen, Danny Rombout, Martin Gort (percussie).

In 1996 verscheen de dubbel-cd 'Het XYZ Der Bik Bent Braam', een lange, live opgenomen compositie van pianist, bandleider en componist Michiel Braam. Voor elke letter van het alfabet was een nummer geschreven en het geheel werd een bijzonder werk dat veel aandacht trok en respect verdiende. De titel van deze suite was kennelijk ontleend aan het boek 'XYZ der muziek' uit 1936 waaraan de bekendste jazzschrijver van toen, Constantin Poustochkine meewerkte. Voor het Stranger than Paranoia-festival in het Tilburgse Paradox herschreef Braam dit magnum opus tot een Latin-versie. Twee dagen voor de kerst werd dit tijdens het festival ten gehore gebracht en een dag later in het Nijmeegse BReBL. Van het optreden in Paradox werd in Jazzflits nummer 330 verslag gedaan en dit live-concert werd bijna in zijn geheel op deze cd uitgebracht. Alleen de letter 'B' komt uit BReBL waar trombonist Maarten Combrink Jeroen Verberne verving. Het optreden in Paradox duurde ruim anderhalf uur aan een stuk en werd enthousiast beschreven in Jazzflits en andere jazzbladen, maar het was wel een hele zit, zeker na het optreden van twee groepen die nog voor hem op het podium stonden. Zo vlak voor Eerste Kerstdag drong zich dan ook de vergelijking met het aanstaande kerstdiner op en ik schreef: "Het bleek het kerstdiner onder de muziek. Heel veel heerlijke hapjes, maar aan het eind was je zo propvol dat je geen pap meer kon zeggen." Braam heeft nu een verstandige beslissing genomen en het concert teruggebracht tot 79 minuten zodat het op één cd kon. Sommige nummers zijn onveranderd, andere ingekort. Het langste nummer is nog zeven minuten, het kortste acht seconden (toch weer een seconde korter dan het origineel uit 1996). Het inkorten is perfect gedaan en is onhoorbaar. Sterker nog, de muziek heeft aan kracht gewonnen nu niet alleen de iets ingezakte stukjes eruit zijn gesneden, maar vooral ook voorkomen is dat de luisteraar zelf inzakt. Deze Latin-versie pakt bijzonder goed uit. De 'oude' nummers is een Latin jas aangetrokken en de verschillende muzieksoorten als mambo, bolero, chacha, montuno, merengue, calypso, son, rumba, bembé, boogaloo, mozambique, samba, afro en danzon leggen over de pure jazz van deze suite een verfrissende dansante sfeer. Er wordt heerlijk gesoeld, de meesten komen wel in een van de nummers aan bod, de band is strak, zeker in het licht van het feit dat dit hun eerste optreden was en het ritme met drie percussionisten is de lijm waarmee de band bij elkaar wordt gehouden. Net als de opname uit 1996 is de invloed van Ellington op Braam duidelijk gebleven, de muziek is wat lichter geworden, meer doorzichtig zonder te kunnen zeggen of deze versie nu beter is of niet. Bijvoorbeeld bij de letter 'C', oorspronkelijk 'Chachachtig' nu 'ChaChachando', zijn de verschillen vrij minimaal, op andere nummers zijn ze groter of wordt de rol van een saxofoon gespeeld door een van de trompettisten. Hoe dan ook, samen met de oorspronkelijke versie is 'El XYZ De Son Bent Braam' een hoogtepunt uit het oeuvre van Braam. **Tom Beetz**

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=uefh3j9C8-8>

BRASKIRI**Live At MCO**Eigen Beheer (distributie: Soundliason.com)**Bezetting:**

Bert Lochs (trompet, flugelhorn, NuEvi),
Dirk Balthaus (piano, speelgoedpiano),
Steffen Granly (tuba), Wim Kegel (drums, percussie).

Het recenseren van deze nieuwe uitgave van de groep Braskiri was er één met hindernissen. Gewoonlijk krijgt de recensent een cd opgestuurd. Maar deze muziek kan alleen worden gedownload en wel in hoge-resolutie kwaliteit; nog beter dan de cd. Daarvoor bleek mijn afspeelapparatuur niet geschikt. Daarom viel een speciaal voor mij gebrande cd op de mat. Braskiri is een jazzkwartet, waarbij de traditionele baspartij wordt geblazen op een tuba. Dat geeft de muziek een beweeglijke structuur. De ritmesectie is daardoor minder percussief. Het geheel krijgt daardoor een meer melodisch karakter. Deze live-opname van Braskiri is met recht heel speciaal. Niet alleen is al het repertoire gloednieuw en exclusief voor dit concert geschreven. De opnames zijn gemaakt met één speciale microfoon, zonder knip- en plakwerk. Om tot een goede geluidbalans te komen zijn de instrumenten zeer zorgvuldig rond deze Josephson-microfoon gepositioneerd. De mannen van Soundliason tekenden voor deze kwaliteitsopnames. Het concert vond plaats in Studio 2 van het Muziekgebouw van de Omroep (MCO). Dat is welhaast een heilige plek, waar de laatste opnames van saxofonist Eric Dolphy werden gemaakt, maar ook beroemde jazzcoryfeeën, zoals Ella Fitzgerald, Lester Young, Wes Montgomery en Cannonball Adderly hebben gespeeld. Alhoewel de door mij beluisterde cd niet de allerhoogste geluidskwaliteit had, kon ik wel ervaren dat de natuurlijke klankkleur, plaatsing van instrumenten en ambiance van de ruimte geweldig goed zijn vastgelegd. De composities van Bert Lochs zijn kleine verhaaltjes met een aansprekende titel; variërend van de belevenissen van een corpulente huiskat tot de zoektocht van zijn vergetachtige oude vader. De nummers worden met passie gespeeld, waarbij Lochs in een enkel nummer ook de NuEvi bespeelt. Dit is een elektronisch apparaat, waarmee je als trompettist prima muziek kunt maken, maar dat uiterlijk nog maar weinig lijkt op een trompet. Geholpen door de fraaie opnamekwaliteit klinkt het percussiewerk van ----->

HASSENSTEIN/VERWEY QUARTET**Songs For Silver**

DJAM-Tones

Bezetting:

Jan Verwey (chromatische mondharmonica),
Christian Hassenstein (gitaar),
Jan Voogd (bas), Franc Auf Dem Brinke (drums).

Hoewel hij haar beschouwt als een fijne collega - en zij er ook niets aan kan doen - zit het Jan Verwey (84) dwars dat Hermine Deurloo vaak wordt aangeduid als de enige erfgenaam van Toots Thielemans in de Benelux. 'Selfmade' mondharmonica-speler Verwey brengt al sinds 1992 cd's uit en is (inter)nationaal een gewaardeerd jazzmusicus. Zijn elfde album heet 'Songs For Silver' en is een eerbetoon aan de grote Horace Silver (1928-2014). Verwey zette met de Duitse gitarist Christian Hassenstein, bassist Jan Voogd en slagwerker Franc Auf Dem Brinke acht stukken van de Amerikaanse pianist, bandleider en componist Silver op de plaat. Ook in vier eigen stukken van Verwey en Hassenstein brengt het kwartet een ode in de trant van Silver. Verwacht geen wilde avonturen. De vier zijn zeer ervaren beboppers die stijlvast, vakbekwaam en swingend te werk gaan. Beurtelings bewijzen Verwey en Hassenstein in hun solo's dat ze het jazzidoom van binnen en van buiten kennen. Het is de sound van het chromatische mondorgel die de cd anders maakt dan vergelijkbare producties. Het blijft een wonder hoe iemand uit zo'n onooglijk instrumentje niet alleen fraaie maar ook zeldzaam jazzy klanken weet te toveren. Verwey is - met zijn oorspronkelijke geluid - minstens zo'n waardige opvolger van grootmeester Toots als Deurloo.

Hans Invernizzi**vervolg Braskiri**

Wim Kegel fenomenaal, maar de baspartij op tuba door Steffen Granly spant de kroon. Die is van een bijzondere schoonheid. Waar normaal de tuba klinkt als een muffig gebrom op de achtergrond, is het instrument bij deze live-opname in al zijn glorie prominent aanwezig.

Sjoerd van Aelst**Bekijk een video over de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=LXq5UemJIsg>

MONIKA HOFFMAN**Ten Muses****Mochermusic****Bezetting:**

Monika Hoffmann (zang),
+ o.a. Jazzfactory Orchestra, Peer Baierlein (trompet).

Al bij de eerste noten van het openingsnummer 'First time' spat de energie uit de speakers. Dat wordt voetjes van de vloer, is mijn eerste reactie. Een vette balroomsound stroomt de kamer in. Op de cd 'Ten Muses' eert Monika Hoffman haar idolen en dat levert een heel divers plaatje op. De band die Monika Hoffman op deze zoektocht naar haar roots de weg wijst, is de Jazzfactory Orchestra, een verrassend veelzijdige Duitse jazzband onder leiding van Klaus Graf. Monika Hoffman laat een staalkaart van haar kunnen horen in ballads, swingnummers en scatvocals. De muziek is doordrenkt met een prettige, maar ook voorspelbare mainstreamsound. Muzikaal zit het prima in elkaar; mooie solo's, goed opnamewerk en met veel vaart en enthousiasme gespeeld. Monika Hoffman is een Zweeds-Hongaarse schoonheid met een zwierige rode krullenkop. Ze heeft een klinkende educatie op het Berklee College of Music gehad en laat op deze cd horen dat ze geweldig jazzy kan zingen. Haar muzes die ze op deze cd eert zijn er velen, onder wie de zangeressen Shirley Bassey, Cher, Ella Fitzgerald, Etta James en verrassend Doris Day. Het is een leuke plaat geworden met veel speelplezier. Haar versies van bekende nummers zijn recht door zee zonder veel pretenties. De band speelt met veel vaart goede arrangementen en Monika zingt spat-zuiver de longen uit haar lijf. Potentie heeft Monika Hoffman zeker, maar bij haar volgende cd mag er wat mij betreft wat minder tussen de lijntjes worden gekleurd.

Sjoerd van Aelst**Luister hier naar het nummer 'Sway':**

<https://www.youtube.com/watch?v=sgji6cxlbr4>

Luister hier naar 'Manon' van Jetse de Jong:

https://www.youtube.com/watch?v=JI_hFE32Wm8

DE JONG/REBANE/KANTONEN**Intercities****Eigen Beheer** (distributie: www.callmejetse.nl)**Bezetting:**

Jetse de Jong (piano),
Robert Rebane (basgitaar), Roope Kantonen (drums).

Jetse de Jong cum suis nemen de tijd. Het trio begint de stukken met absolute stilte en bouwt dan héél geleidelijk op tot het moment waarop saxofonist Pharoah Sanders zou kunnen invallen om te openbaren dat de Schepper een meesterlijk plan heeft.

Bij zo'n opbouw krijgen tempo en akkoorden héél geleidelijk vorm. Je zou bijna denken dat de musici bij aanvang nog van niets weten en plots door goddelijke inspiratie worden aangeraakt. Vaak zijn de ritmes poppy of Latin-achtig, zij het dat die vederlicht, met een paar basplukjes en bekkentikjes worden neergezet. Ze geven het idee van vrijwel totale vrijheid. De slagwerker lijkt te beschikken over oneindige flexibiliteit. Geef die jongen een vatenkwast en een oude krant, en hij maakt er muziek mee. De basgitarist speelt eerst van die diepe contrabasnoten, om van daaruit lyrisch naar het hoge register over te gaan.

De melodieën zijn pakkend en vrij simpel, hetgeen past bij de uitleg die pianist De Jong geeft in het cd-doosje. Het zijn, zo laat hij weten, motiefjes die door zijn hoofd spelen gedurende de vele uren en dagen 'on the road'. (Vandaar ook die titel van dit album: Intercities). Liedjes als oorwurmen die pas van wijken weten zodra ze zijn genoteerd.

Voor wie De Jong nog niet kent: hij is de zoon van vibrafonist Hein de Jong. Pa zette Jetse al zo jong mogelijk achter de pianokruk, in het gezelschap van bijvoorbeeld drummer John Engels en bassist Henk Haverhoek. Naar verluidt wist hij zich goed te redden. Hij wordt dit jaar 23 en voltooide net het conservatorium van Amsterdam. Daar werd hij oneindig vaak gevraagd als sessiemuzikant; zo'n allrounder die je voor elk project kunt vragen en die nooit met een mond vol tanden zit.

Een tip voor kopers: draai allereerst 'Manon'. Het begint als een ballad, ontwikkelt zich langzaam in de richting van een hups, Zuid-Afrikaans liedje en komt dan abrupt tot stilstand. Het is een track die niet zou misstaan op het klassieke album 'Pianism' van Michel Petrucciani. (Dit is een groot compliment.) De toekomstige biografen zullen zich het hoofd breken: wie is die Manon toch?

←----- **Jeroen de Valk**

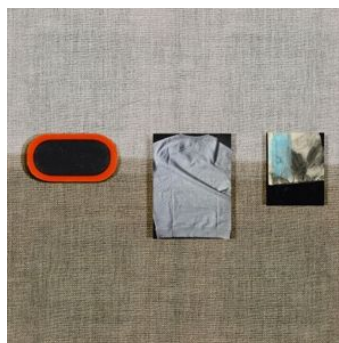

PERICOPES+1**UP****Losen Records****Bezetting:**

Alessandro Sgobbio (piano, Fender Rhodes, elektronica), Emiliano Vernizzi (tenorsax, elektronica) Nick Wight (drums) + op 'The earth's shape': Margherita Cossio (altviool), Anna Apollonio (viool), Giulia Pontarolo (viool), Andrea Musto (cello).

Het Italiaanse trio Pericopes+1 werd in Jazzflits eerder gesignaleerd (nummers 265 en 290). Met de komst van drummer Wight werd +1 toegevoegd aan de naam van het oorspronkelijke duo dat ook eerder werd besproken (nummer 207).

In mijn recensie van hun vorige cd 'Legacy' werd de vraag gesteld wat de bijdrage is van de toevoeging van een drummer. Die invloed was in enkele nummers beperkt, maar in andere nummers essentieel. Het leidde in elk geval tot een nieuwe weg die Pericopes insloeg. In hun nieuwe cd 'UP' is die vraag irrelevant geworden. Bij het beluisteren van 'UP' is het niet voor te stellen dat het zonder Wight ook had gekund. De nieuwe weg die toen werd ingeslagen is een vruchtbare gebleken. De diepgang is gebleven, de variatie van de muziek vergroot. Niemand van het trio treedt op de voorgrond, allen vormen een muzikaal geheel. Ze ontmoeten elkaar op bijna mystieke manier en vloeien met elkaar samen. De composities zijn geschreven door Sgobbio en Vernizzi. De muziek varieert van introvert en ingetogen tot expressief met een heftig scheurende Vernizzi. Over deze nieuwe elektronische weg zeggen beide oprichters: "We wilden nieuwe geluiden toevoegen, maar zonder de typische beperkingen van het gebruik van laptops. Ik koos alleen voor stand-alone effecten om de vrijheid en mentaliteit van een akoestisch instrument te behouden." Pericopes experimenteert met klankkleur, elektronische effecten, elementen uit de funk en pop, en in 'The earth's shape' zelfs met een klassiek strijkkwartet. Dat alles is smaakvol en gevarieerd gedaan met misschien wel als grootste verdienste dat geen van die invloeden de muziek overheerst, maar er juist een intrigerende kleur en karakter aan toevoegt. Slechts één nummer is niet door Sgobbio en Vernizzi geschreven, namelijk 'Sultans of swing'. Dit nummer heeft niets te maken met de befaamde swingband van saxofonist Al Cooper die in de jaren 1937-1946 de Savoy Ballroom in New York ----->

SCHNTZL**Catwalk****W.E.R.F. Records****Bezetting:**

Hendrik Lasure (piano, keyboards, elektronica), Casper van de Velde (drums, elektronica) + Isadora Polly Gisen (zang).

Na het naamloze debuutalbum uit 2016 en een ep ('Paper, Wind' uit 2018) is 'Catwalk' het tweede volwaardige album van het jonge Belgische duo SCHNTZL. En hiermee hebben toetsenist Hendrik Lasure en drummer Casper van de Velde hun vorm wel gevonden en hun stempel gezet op de Belgische scene. De muziek die het tweetal maakt, snoept uit verschillende genres zonder dat één daarvan de overhand heeft. Pop, minimal music en jazz lijken in gelijke mate aanwezig. Wel zou je de tracks van de cd 'liedjes' kunnen noemen, ook al wordt er amper gezongen. Waar gastzangeres Isadora Polly Gisen wordt ingezet, is dat eerder om een extra klankkleur aan het geheel toe te voegen dan om teksten te zingen. Zo maakte ze in het jazzachtige 'Polly' de melodielijnen van Lasure af, wat een grappig effect oplevert. Humor is sowieso een sterke troef van SCHNTZL. De rare zweverige klanken van 'Thin boy' werken danig op de lachspieren en het malle trillertje in de melodie van 'Lovers B' heeft zo'n zelfde effect. Het helpt allemaal mee aan het vervreemdende karakter van de muziek, al blijft het allemaal erg vriendelijk en niet zo spookachtig als de andere groep waar Casper van de Velde het drumkrukje bezet, Donder.

Herman te Loo**Luister en kijk hier naar 'Thin boy':**

<https://youtu.be/0nqCVJJExxk>

vervolg Pericopes

onveilig maakte, maar is een nummer van Mark Knopfler, die daarmee Dire Straits op de kaart zette en waarin Vernizzi met zijn brede emotionele tenorgeluid de gitaarlicks van Knopfler voor zijn rekening neemt.

Tom Beetz**Bekijk hier een video over de cd:**

https://www.youtube.com/watch?v=i42_qLY0qTg

TOON TELLEGEN & WISSELEND TOONKWINTET**Ik Wou****Brokken records****Bezetting:**

Toon Tellegen (verteller),
 Joost Buis (trombone, lapsteel gitaar),
 Corrie van Binsbergen (gitaar, composities),
 Albert van Veenendaal (piano),
 Hein Offermans (bas), Alan 'Gunga' Purves (percussie).

'Ik Wou' begon zijn leven in 2011 als prentenboek van Ingrid Godon, met teksten van Toon Tellegen. In 2018 sloeg het tweetal de handen ineen met gitariste/componiste Corrie van Binsbergen om er een theatervoorstelling van te maken. Een registratie uit januari 2019 in het Antwerpse Toneelhuis is nu op cd verschenen en markeert het vermoedelijke afscheid van het Wisselend Toonkwintet. Want nu Van Binsbergen besloten heeft om de gitaar (voorlopig?) aan de wilgen te hangen en zich op het componeren te concentreren, zal het vaste ensemble met de voorlezende schrijver denkkelijk tot het verleden behoren. Dat is bijzonder jammer, want de combinatie van het milde absurdisme van de teksten van Tellegen en de beeldende muziek van Van Binsbergen blijft uniek. Het samengaan van humor en melancholie biedt juist in deze moeilijke coronatijden heel veel troost. Neem nu de tekst die in het digipack staat afgedrukt: "Ik wou dat geluk een ding was en dat ik het ergens vond en mee naar huis nam. Ik zou niemand vertellen dat ik het had gevonden. Ik zou het verstoppen en alleen tevoorschijn halen als ik zeker wist dat ik alleen was. Dan zou ik het oppoetsen. Geluk moet glimmen, ook al is het in het geheim." De glinsterende samenklank van de trombone van Buis met de gitaar van Van Binsbergen, de speelse percussie van Purves en de wonderbaarlijke geluiden die Van Veenendaal uit het binnenwerk van de piano tovert, het draagt allemaal bij tot een gevoel dat tegelijk vertrouwd en verrassend is.

Herman te Loo**Voor meer informatie:**<https://bit.ly/2QJhlyv>**DE TIEN BESTE TRACKS VAN JIM HALL****Volgens gitarist Nels Cline****Bron: jazzmagazine JazzTimes****Prelude to a kiss**

Met bassist Ron Carter
 Op: 'Alone Together' (Milestone, 1973)

Secret love

Op: 'Live In Tokyo'
 (A&M/Horizon Japan, 1977)

Luister hier: <https://bit.ly/2UndKsf>**Without a song**

Met saxofonist Sonny Rollins
 Op: 'The Bridge'
 (RCA Victor, 1962)

My funny Valentine

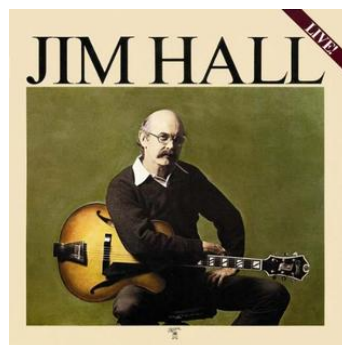
Met pianist Bill Evans
 Op: 'Undercurrent' (Blue Note, 1963)

Luister hier: <https://bit.ly/2wHa3UX>**These Rooms**

Op: 'Jim Hall Trio featuring Tom Harrell'
 (Denon, 1988)

Kyoto bells

Careful
 Op: 'Jazz Impressions Of Japan'
 (A&M Japan, 1977)

Luister hier: <https://bit.ly/3apUXBZ>**'Round midnight**

Op: 'Jim Hall Live!'
 (A&M/Horizon, 1976)

Luister hier: <https://bit.ly/3bxR5zc>**Passacaglia**

Op: 'Textures'
 (Telarc, 1997)

Waltz new

Met bassist Red Mitchell
 Op: 'Jim Hall and Red Mitchell'
 (Artists House, 1978)

Luister hier: <https://bit.ly/2WQr7CH>

CAB CALLOWAY

Minnie the moocher

Een Dominicaner pater gaf enkele decennia geleden het advies, zorg ervoor dat je een hobby hebt, thuis. Gelukkig ben ik geen schansspringer of uithuizige bokser geworden. Het was een 45-toerenplaatje met 'This here' van pianist Bobby Timmons, bassist Sam Jones, drummer Jimmy Cobb (13 januari 1960) dat me tijdens de studie over Heidegger en Marx in 1963 over de jazzstreep trok. Die wijze raad van toen is nu welgekomen in deze gesloten coronatijden. Graag nodig ik u uit om vrije uren boeiend op te vullen met Cab Calloway, vooral aan zijn heel vroege opnamen is veel plezier te beleven! Voor minder dan 10 euro vind je 'The Absolutely Essential Collection', een drie-cd-doesje met zestig nummers en drie uur muziek.

Cab Calloway's orkest situeer je in de Swing Era of de Big Band Era (periode afgerond 1930-1950). Hij kon concurreren met de andere grote zwarte orkesten uit die tijd: Duke Ellington, Count Basie, Jimmie Lunceford, Earl Hines, Bennie Moten, Fletcher Henderson, Clarence Williams en McKinney's Cotton Pickers. Die traden op in ballrooms, hotels, schouwburgen en dance halls. Cab Calloway (C.C.) had bovendien een mooie visuele act; zijn plaatopnamen tonen natuurlijk diens acteerkunsten niet.

Er zijn heel wat 'Minnie's' in de Broadway- en jazzwereld te vinden:

'Minnie from Trinidad', met Adelaide Hall op 5 november 1941 (Decca 8031), ook in 1941 met Judy Garland in de film 'Ziegfeld Girl'

'Minnie the mermaid' is een populaire song van Buddy DeSylva uit 1930

'Minnie the moocher is dead' werd gespeeld door de band van Jimmie Lunceford met The Dandridge Sisters op 19 juni 1940 (Columbia 35700)

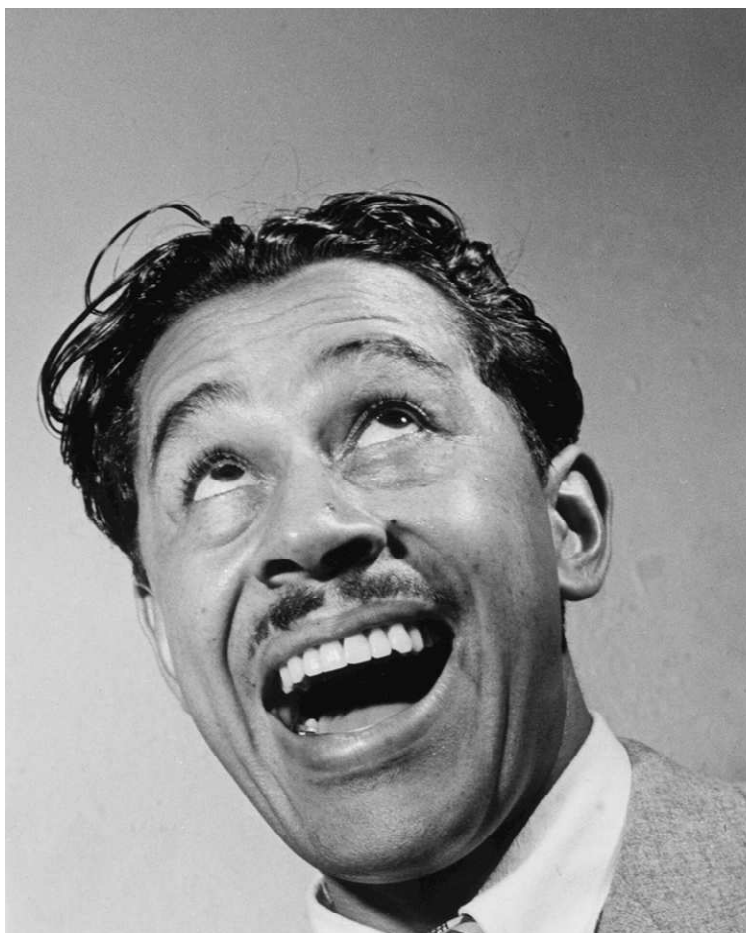
'Minnie the moocher's wedding day' van Harold Arlen en Ted Koehler is de opvolger van 'Minnie the moocher', door C.C. opgenomen op 20 april 1932, ook vertolkt door de Boswell Sisters met Bunny Berigan, Tommy en Jimmy Dorsey op 22 oktober 1932 (Brunswick 6442)

'Minnie's in the money' zit in de film 'The Gang's All Here' uit 1943, waarin ook Benny Goodman

'Minnie's lonesome song' is van Memphis Minnie in Chicago op 16 december 1935 (Vocalion 03187)

...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Cab Calloway in 1947. (Foto: William P. Gottlieb)

DE 'Minnie', 'Minnie 'the moocher' uit 1931, is toegeschreven aan Cab Calloway en Irving Mills, deze laatste was promotor voor Brunswick en werd Cabs manager.

C.C. in 'Minnie the moocher' (op 0.25 min te zien):
https://www.youtube.com/watch?v=N7VUU_VPI1E

'Cabell' werd geboren op Kerstmis 25 december 1907 in Rochester, Monroe County, NY. Hij is die fameuze scatzanger en bandleider, vooral in de jaren 1930-1940, liet zich steeds omringen door uitstekende jazzmuzikanten en zijn handelsmerk is de bekende 'HI-DE-HO'-scat.

Hij groeide op in Baltimore, Maryland, in 1926 is hij basketter bij de Baltimore Athenians in The Negro Professional Basketball League. Als de familie verhuist naar Chicago, studeert Cab daar wat rechten - op aandringen van vader advocaat - aan het Crane College (nu Malcolm X College). Maar Cab had meer zin in optredens in de clubs aldaar. Chicago was een populaire bestemming geworden voor muzikanten die hun job verloren door de sluiting van Storyville in New Orleans in november 1917, anderen trokken naar St. Louis of Kansas City.

In 1928 zingt Cab in het Dreamland Cafe, daarna in de Sunset Club van Joe Glaser, waar hij Louis Armstrong en orkestleider Carroll Dickerson ontmoet. Louis moedigt Cab aan om te 'scatten' omdat hijzelf al eens zijn tekst vergat. Cab reist heen en weer tussen Chicago en New York, tussen de Missourians en de Alabamians.

...vervolg op de volgende pagina

April 1929 is hij frontman van Marlow Hardy's Alabamians in Chicago's Merry Gardens club, in oktober 1929 is Cab met die groep in de Savoy Ballroom in Harlem.

September-oktober 1929: de beurs aan Wall Street ontploft, gevolg: de Grote Depressie. Om die reden is van Marlow Hardy maar één 78-toertje opgenomen op 29 oktober 1929 (Columbia 2034). Zijn oudere zus Blanche helpt Cab aan een rolletje in de revue 'Plantation Days' in het Loop Theater. Intussen ook een rol in de revue 'Connie's Hot Chocolates' in New York. Cab leidt een tijdje de Missourians, het huisorkest van de Cotton Club in Harlem, en vanaf 4 februari 1931 staat zijn eigen naam in grote letters op de affiches: hij volgt Duke Ellington, sinds 4 december 1927 in de Cotton Club, op die voor een lang contract naar de Rendez Vous Club trekt in Harlem. Vanaf 1931-32 boekt Cab successen in die Cotton Club, toendertijd het centrum van de showbusiness, in 1922 overgenomen door gangster Owney Madden en tot in 1936 'the night-spot to be'. Cabs' platen verkopen goed, hij krijgt veel radioaandacht. En als hij zijn tekst even niet weet lanceert hij zijn 'Hi-de-Ho'.

Op 25 mei 1932 rolt 'Aux Frontières du Jazz' van Belg advocaat-dichter-jazz-criticus Robert Goffin (1898-1984) van de persen, het eerste boek dat jazz als kunst behandelt. In zijn hoofdstuk 'Les grands Jazz nègres' is een pagina besteed aan Cab Calloways and his Missourians, Goffin is betoverd door Cabs 'Some of these days'. Goffin week in mei 1940 uit naar Amerika wegens het
...vervolg in de rechterkolom

CAB CALLOWAY
and his **MISSOURIANS**
APPEARING AT THE NEW ALBERT AUDITORIUM

NEXT THURSDAY NIGHT, JANUARY 29th
Dancing from 8:30 Until 2 A. M. Admission, 50c Before 9—60c After
POSITIVE AS ADVERTISED OR MONEY REFUNDED
IKE DIXON and L. B. GAMBY, Promoters

nazigeweld en kon daar zijn jazzidolen in levende lijve ontmoeten. Ikzelf geef de voorkeur aan het plezier swingende 'Sweet Jenny Lee' (14 oktober 1930) met na 1'35" een mooie trompet-solo à la Bix. Het is ook in die jaren dat Hugues Panassié en Charles Delaunay ontluiken als jazzreferenties, en het Nederlandse blad 'Jazzwereld' wordt gelanceerd. Calloways bekendste songs zijn: 'Minnie the moocher', 'Kickin' the gong around', 'St. James infirmary', 'Reefer man' en 'Eadie was a lady'. Hij musicert in cartoons met Betty Boop: 'Minnie the Moocher' (1932), 'The Old Man of the Mountain' en 'Snow-White' (Sneeuwwitje) (1933).

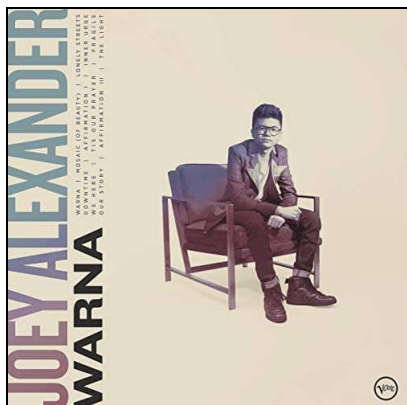
In 1932 speelt zijn orkest in de film 'The Big Broadcast', ook in 'International House' (1933), 'The Singing Kid' naast Al Jolson (1936), 'Manhattan Merry-Go-Round' (1937), 'Stormy Weather', eerste film met alleen zwarte muzikanten, maar waarin muzikaal talent toch onvoldoende aan bod kwam: Calloway, Fats Waller, Coleman Hawkins, Zutty Singleton, Lena Horne, Bill Bojangles Robinson (1943), 'Sensations of 1945' (1944), 'St. Louis Blues' (1958) met Nat King Cole, Ella Fitzgerald, Pearl Bailey, Eartha Kitt, Mahalia Jackson, Teddy Buckner.

In 1934 toerde hij in Europa, onder meer in Engeland in maart-april, de Griekse koning kwam speciaal applaudisseren in het London Palladium. In die periode toerde C.C. ook in Nederland met klarinettist Eddie Barefield, trompettist Doc Cheatham, pianist Al Morgan, saxofonist Walter Thomas, en ook in Brussel en Antwerpen. Calloway koos goede solisten: als vervanger voor Ben Webster kwam tenorsaxofonist Chu Berry, die van juli 1937 tot zijn dood op 27 oktober 1941 bij Calloway optrad. Chu Berry, geboren op 13 september 1908, stierf in een auto-ongeluk in Conneaut, Ohio, op weg naar een optreden in Toronto; hij was pas 33. Geniet direct van 'I don't stand a ghost of a chance with you' van 27 juni 1940, met Chu Berry op zijn best! (Parlophone 2941): <https://www.youtube.com/watch?v=NbEfk8Oz6Vg>. Nog wat grote namen bij Cab: Eddie Barefield, Benny Payne, Doc Cheatham (1931-1939), Ben Webster (1936-37), Walter Thomas, Claude Jones, Keg Johnson, Milt Hinton sinds 1936, Tyree Glenn, Dizzy Gillespie (1939), Hilton Jefferson, Quentin Jackson, Cozy Cole, Jonah Jones, Shad Collins.
...vervolg op pagina 14 van deze Jazzflits

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 23 maart 2020

1 Joey Alexander

Warna
(Verve)

2 Lafayette Harris Jr.

You Can't Lose With The Blues
(Savant)

3 Eric Alexander

Eric Alexander With Strings
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:**

la77
JazzFlits

Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS**

is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

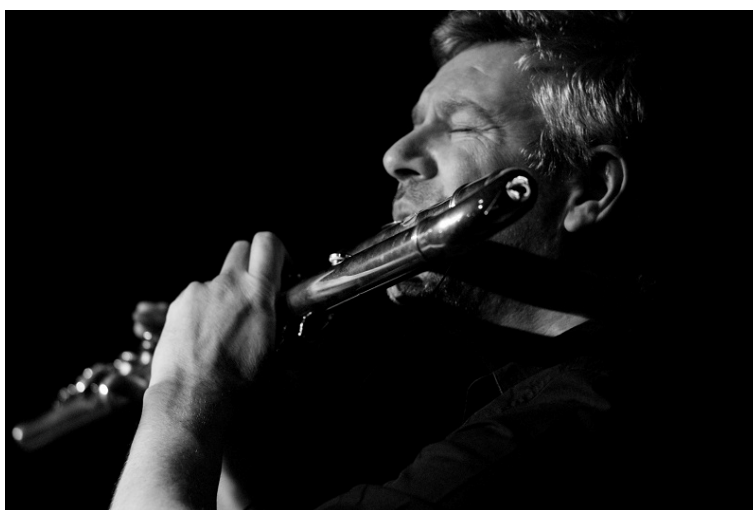
JAZZ IN BEELD

Tuur Floorizone. (Foto: Marcel Schikhof)

Vincent Noiret. (Foto: Marcel Schikhof)

Philippe Laloy. (Foto: Marcel Schikhof)

Bij jazzpodium Hot House in Leiden trad 7 maart het Belgische trio Tricycle op. Tot genoeg van fotograaf **Marcel Schikhof**: "Gaan kijken als ze eens in de buurt zijn!", spoort hij ons aan.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

CAB CALLOWAY

Discografische notities (vervolg)

Dizzy kreeg belangstelling voor Latin-muziek door de Cubaanse congadrummer Mario Bauza, die in 1938 bij Calloway kwam. Nochtans liep Calloway niet hoog op met Dizzy's experimenten net voor de bebop: 'I don't want you playing that Chinese music on my band!'. Bassist Milt Hinton, die wel duizendmaal 'Minnie the moocher' speelde, zei nog over Cab: "hij was mild voor zijn musici, hij betaalde 100 dollar per week, Fletcher Henderson slechts 35!"

Nog een anekdote: tenorist Ben Webster was wat ongelukkig bij C.C., hij mocht te weinig soleren, spreekt Duke aan voor een job, maar Duke zegt: "Cab is my brother band, but I couldn't take anybody out of Cab Calloway's band, 'cause is my brother band". Toch kreeg Ben later een job bij Duke.

In **1937** zingt de 'Tennessee Nightingale' Grace Moore 'Minnie the moocher' in de film 'When You're In Love'. Zij kwam om in een vliegtuigcrash in Kopenhagen op 26 januari 1947, samen met Prins Gustaf Adolf, vader van de huidige Zweedse koning Karel XVI Gustaf.

In **1938** had Calloway zangeres June Richmond als attractie. Zij wordt gezien als de eerste zwarte artieste die kon optreden met het witte orkest van Jimmy Dorsey, ook in 1938. Ze verhuisde vanuit Chicago naar Europa, sinds 1952 vooral in Parijs, later in Scandinavië waar ze op 14 augustus 1962 bezweek aan een hartaanval in Göteborg, Zweden. Politici staan graag in de gratie bij muzikanten: op 2 november 1938 speelt Cab met zijn band 'F.D.R. Jones' (Vocalion 4498), een compositie ter ere van president Franklin Delano Roosevelt, toen populair bij de zwarten dankzij de New Deal.

De **jaren veertig** waren moeilijk voor de bigbands, er was de Petrillo 'recording ban' van 1942-43. Op 8 en 22 september 1944 speelt Cab met zijn bigband voor de radio in New Cafe Zanzibar in NYC, telkens een 'Minnie the moocher', telkens met soleerwerk van tensorsax Ike Quebec. Calloway ontbond zijn band in april 1948, ook wegens paardenwedrennen en financiële gokschulden, schakelt over op een sextet The Cabaliers, herstartte met grotere bezetting in 1952 speciaal voor een Europese toer. In de zomer van 1948 komt Calloway solo naar Engeland.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Cab Calloway modebewust in bebop-outfit in New York (1947). (Foto: William P. Gottlieb)

Van 1928 tot 1948 was Cab getrouwd en bleef kinderloos met Wenonah Conacker, hertrouwde in 1949 met Zulme 'Nuffie' McNeil, wordt vader van dochter Chris (1945), Lael (1949) en Cabella (1952).

Van juni **1952** blijft hij twee jaar tot augustus 1954 bij de musical 'Porgy and Bess', komt met die revue in het najaar van 1952 naar Europa. In 1955 nog eens solo naar Engeland.

In de **jaren zestig** is Calloway ingebed in de Harlem Globetrotters Show: bij welke editie C.C. erbij was, vond ik niet, die basketballers waren die jaren vier keer in Antwerpen en een keer in Gent. En in Nederland?

In **1967** komt Cab terecht in de 1964 Broadway musical 'Hello, Dolly', met alleen zwarte vertolkers. Ook probleemdochter Chris neemt deel; die krijgt kennis aan trompettist Hugh Masekela, die getrouwd was met Miriam Makeba. De show kon niet altijd rekenen op de onstandvastige Chris, ze blijft drie maanden getrouwd met Masekela. Ze zou overlijden aan borstkanker in augustus 2008. Enkele maanden later op 13 oktober 2008 stierf ook moeder Nuffie in Delaware, 93 jaar oud.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Op 17 juli **1977**: Cab Calloway op het North Sea Jazzfestival, nog eens op 15 juni 1989, op 12 juli 1990 zingt dochter Chris mee, zijn laatste North Sea-optreden is op 11 juli 1992 met tapdancers The Rhythm Queens. Dat gehele 'Hi de Ho Orchestra' is in juli 1992 op het Blue-festival in het Limburgse Peer.

In **1980** verschijnt de film 'The Blues Brothers' met vooral Dan Akroyd en John Belushi en muzikanten als Cab Calloway, James Brown, Aretha Franklin, Ray Charles, John Lee Hooker, Matt Murphy, Pine-top Perkins. Blues en jazz worden wat meer bekend bij het grote publiek.

Op 30 juni **1987** is Cab in Hamburg, op 8 november 1987 is 'His Royal Highness of Hi-de-Ho' met dochter Chris geboekt voor de Berliner Festspiele.

Op 7 oktober **1993** overhandigt president Bill Clinton de National Medal Of The Arts aan Calloway. Niettegenstaande een heupoperatie kon Cab rechttop staan tijdens de speech.

In juni **1994** krijgt hij een hartaanval, op 18 november 1994 overlijdt Calloway in een rusthuis in Hockessin, New Castle County, Delaware, 86 jaar.

Bill Clinton schreef als condoleance: 'The King Hi de Ho is dead – Long live the Hi de Ho'

Zijn graf kan je bezoeken op Ferncliff Cemetery and Mausoleum, Hartsdale, Westchester County, New York, op het perceel Rosewood Mausoleum, 6A-BBB-C252, derde verdieping.

Calloway is een muzikale legende: "You can't be in show business for 60 years and not be a legend!". Zijn kleinzoon C. Calloway Brooks zet nu de traditie voor met het Cab Calloway Orchestra.

Benevens zijn optredens als bandleider en zanger was Calloway ook schrijver: 'Learn your jive talk from an old master – The Hi-de-Ho Man!' – hij verzamelde tweehonderd 'slang'-uitdrukkingen, gebruikt door de jazzmuzikanten in 1939 verscheen Calloways

'Hepster Dictionary, A Glossary of the Lingo of the Harlem Renaissance', in 1944 'The New Cab Calloway's Hepsters Dictionary – Language of Jive – 1944 Edition'.

Zo leren we: 'canary' is 'a girl vocalist', 'ground grippers' zijn nieuwe schoenen en 'a pigeon' is een jong meisje, 'a cow' is honderd dollars, 'a calf' vijftig dollars. In 1976 verscheen zijn biografie 'Of Minnie the Moocher & Me', geschreven samen met Bryant Rollins.

Erik Marcel Frans

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS inzake enkele versies van Minnie the moocher

Cab Calloway en zijn muzikanten

3 maart 1931 – is de eerste versie door de grootmeester zelf met zijn orkest (Brunswick 6074)

18 december 1933 – met zijn Cotton Club Orchestra, waarbij Doc Cheatham, Eddie Barefield, Walter Thomas, twee 'takes' werden opgenomen (Victor BVE 78866)

27 juli 1940 – in Meadowbrook, Cedar, Grove, NJ

november 1941 – Cab met Jonah Jones, Hilton Jefferson, Cozy Cole

2 februari 1942 – in Chicago met Joe Wilder, Urbie Green, Chauncey Welsch, Hank Jones, Everett Barksdale, J.C. Heard (Okeh 6634)

5 december 1958 – ook met Joe Wilder, Urbie Green, Hank Jones, J.C. Heard

augustus 1988 – Cab is dan 81, in Cincinnati, Ohio

21 juni 1989 – Cab Calloway Show tijdens het 7de Tentfestival, Live in Freiburg

En wie/wat was 'Minnie the Moocher'?

Arnold Rypens in zijn 'Originals' schrijft: het is gebaseerd op de folksong 'Willy the weeper'. Een moocher is slang voor een oplichter. The Mooche was ooit een slome dans in Harlem. 'Gong' uit de tekst slaat op de opiumpijp (Kickin' The Gong Around, 21 oktober 1931). Minnie was de eerste openlijke opiumsng, zelfs in de ban gedaan door de BBC.

Andere vertolkers

Studie voor échte discografen: er is veel verwarring bij de 1931-opnamen, sommige muzikanten namen plaatjes op onder een andere naam, kwestie van elkaar wat auteursrechten gunnen: Irving Mills was daar specialist in. Ook Dick Robertson wordt geciteerd onder een schuilnaam.

23 maart 1931 – **King Carter and His Royal Orchestra**, met subtitel 'Minnie, La Vagabunda', eigenaardig en waarom? Dit zou Mills Blue Rhythm Band zijn onder pseudoniem King Carter **mei 1931** - **Russ Carlson and his Orchestra**, vocal Dick Robertson (Crown 3147)

2 april 1931 – **Five (Washboard) Rhythm Kings**, vocalist Jake Fenderson (Victor 23269)

28 april 1931 – **Mills' Blue Rhythm Boys**, ook als Earl Jackson Musical Champions, met vocalist Chick Bullock (Victor 22763)

26 juni 1931 – nog een **Mills' Blue Rhythm Band**-versie **oktober 1931** – **Adelaide Hall**, liet zich tijdens haar Europa-tournee toen begeleiden door twee pianisten: Francis J. Carter en Bennie Paine. Is deze laatste een pseudoniem voor de meestal ook geciteerde Joe Turner? (Brunswick R 221) (Jazz Archives 60)

22 februari 1932 – **Roy Fox and his Band**, met Nat Gonella, Lew Stone, Al Bowlly, At The Monseigneur Restaurant, Londen (Decca 2834)

9 maart 1932 – **Bert Ambrose**, 'Big Ben Is Saying Goodnight', At The Mayfair Hotel, Londen

10 maart 1932 – **Joel Shaw and his Orchestra**, vocal Dick Robertson (Crown 3306)

1 december 1933 – **Lew Stone and his Band**, met Nat Gonella, vocalist Al Bowlly, At The Cafe Anglais, Londen

28 augustus 1939 – **Valaida Snow**, 'Queen of the Trumpet', in Stockholm met orkest Lulle Ellboj en zijn Zweedse jazzmusici (Classics 1122)

...vervolg op de volgende pagina

1 april 1941 – **Danny Kaye** met orkest-leider Maurice Abravanel (Columbia 36582)

13 december 1962 – **Duke Ellington** and his Orchestra, met Cootie Williams, Cat Anderson, Johnny Hodges, Paul Gonsalves, Sam Woodyard

1964 – **Bobby Darin**, orkest Bobby Scott (Atco)

1975 – **Commander Cody** and his Lost Planet Airmen, op 'Tales from the Ozone'

1980 – **Blues Brothers** met Calloway in de 'Soundtrack' (Atlantic 16017)

juni-juli 1984 – muziek voor soundtrack van de film 'The Cotton Club' met Frank Wess, trompettist Lew Soloff die soleert, Randy Sandke, Bob Wilber (Geffen 24062)

november 1984 – **WDR Big Band**, 'Harlem Story', met Jon Eardley, Benny Bailey, Belgen Jean Warland, Bruno Castellucci, orkest Peter Herbolzheimer, Schauspielhaus, Keulen

1985-1986 – **Kenny Ball and his Jazzmen**, op 'At Their Best' en op 'Kenny Ball's Cotton Club'

27 & 28 juni 1989 – **Pasadena Roof Orchestra**, op 'Steppin' Out ... Live' in Salisbury Playhouse

1991 – **Boogie Boy**, een live-versie op Dureco 1154812

1998 – **Big Bad Voodoo Daddy**, op 'Americana Deluxe', een swingband uit Ventura, CA, de orkestnaam is bizar, hun bigbandmuziek is verkwikkend in deze coronatijden, geniet ervan!

22 augustus 1999 – **Pasadena Roof Orchestra** viert 30-jarig bestaan ook met een 'Minnie the moocher' in Regents Park Londen, op DVD-video

2009 – **Big Bad Voodoo Daddy** op 'How Big Can You Get? – The Music of Cab Calloway'

2012 – **Vince Giordano & The Night-hawks** – The Music of the Cotton Club, met Randy Sandke

2012 – **Robbie Williams**, 'Swings Both Ways', ook live in 2015 in Barcelona, Parijs

25 maart 2018 – **Matthew Ford and his Band**, Live The Concordia Theatre, Hinckley, UK op zijn plaat 'The Swing Thing'

Erik Marcel Frans

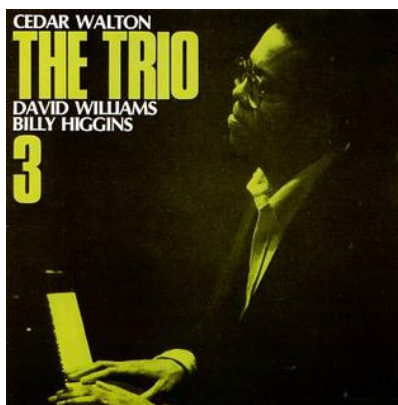
PS

Internet en de geleerde jazzboeken waren een bron van informatie voor deze bijdrage:

- 'Jazz Journal' en Otto Fluckiger bevestigden drie artikelen aan C.C. in mei-juni-juli 1961.

- Bassist Alan Sipton schreef 'Hi-de-Ho – The Life Of Cab Calloway' (2010).

TIEN ESSENTIËLE PIANOPLATEN

[Piano Starts Here](#)

Art Tatum (1968)

Bezetting:

Art Tatum (piano)

[Zodiac Suite](#)

Mary Lou Williams (1945)

Bezetting:

Mary Lou Williams (piano), Al Lucas (bas), Jack Parker (drums)

[The Amazing Bud Powell](#)

Bud Powell (1952)

Bezetting:

Bud Powell (piano), Fats Navarro (trumpet), Sonny Rollins (tenor), Tommy Potter (bas), Roy Haynes (drums), Curly Russell (bas), Max Roach (drums)

[Now He Sings, Now He Sobs](#)

Chick Corea (1968)

Bezetting:

Chick Corea (piano), Miroslav Vitous (bas), Roy Haynes (drums)

[Concert By The Sea](#)

Erroll Garner (1955)

Bezetting:

Erroll Garner (piano), Eddie Calhoun (bas), Denzil Best (drums)

[Sunday At The Village Vanguard](#)

Bill Evans (1961)

Bezetting:

Bill Evans (piano), Scott LaFaro (bas), Paul Motian (drums)

[Money Jungle](#)

Duke Ellington (1963)

Bezetting:

Duke Ellington (piano), Charles Mingus (bas), Max Roach (drums)

[Solo Monk](#)

Thelonious Monk (1965)

Bezetting:

Thelonious Monk (piano)

[The Köln Concert](#)

Keith Jarrett (1975)

Bezetting:

Keith Jarrett (piano)

[The Trio, Volumes 1-3](#)

Cedar Walton (1985)

Bezetting:

Cedar Walton (piano), David Williams (bas), Bill Higgins (drums)

Bron: www.jazz.org